

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΟΜΙΛΙΩΝ ΤΟΥ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΥ
ΣΤΗ Δ.Ε.Θ. (1982-1986)

11.9.1982: Τα χαρακτηριστικά της ελληνικής οικονομίας είναι η ύφεση, ο πληθωρισμός, τα ελλείμματα στο ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών και η ανεργία. Την δεκαετία του 1970, η μεγέθυνση του εθνικού εισοδήματος βασίστηκε κύρια στις υπηρεσίες και ο οικονομικός προσανατολισμός της βιομηχανίας αντιστοιχούσε σε μιά χρονικά "προηγούμενη φάση" ανάπτυξης. Άξονες του πενταετούς προγράμματος 1983-88 είναι:

- Ο Δημοκρατικός Προγραμματισμός οποίος θ' αποτελέσει το "μέσο" για την κατάρτιση του 5ετούς.
- Η αναδιάρθρωση της ελληνικής οικονομίας με στόχο την αύξηση της παραγωγικότητας σε όλους τους τομείς.
- Η μείωση των ελλειμμάτων και η εξυγίανση των δημοσίων οικονομικών.
- Οι ευαίσθητοι τομείς όπως η πολεμική και φαρμακευτική βιομηχανία πρέπει να τεθούν υπό κρατικό έλεγχο.
- Το ίδιο το Κράτος πρέπει να αναλάβει επενδυτικές πρωτοβουλίες μέσα από ειδικευμένους αναπτυξιακούς φορείς.
- Στις σημαντικές οικονομικές αποφάσεις πρέπει να εξασφαλίζεται ο κοινωνικός έλεγχος.

10.9.1983: Η Κυβέρνηση έχει προχωρήσει στη διαμόρφωση μίας νέας αναπτυξιακής στρατηγικής όπου ο Δημοκρατικός Προγραμματισμός άρχισε να γίνεται πράξη με τη συμμετοχή στην κατάρτιση του προγράμματος της τοπικής αυτοδιοίκησης και των λαϊκών φορέων. Επίσης, η Κυβέρνηση με γνώμονα το κοινωνικό συμφέρον προχώρησε στη σύσταση του Οργανισμού Οικονομικής Ανασυγκρότησης Επιχειρήσεων και στη δημιουργία του θεσμού των Εποπτικών Συμβουλίων για την προώθηση της εκβιομηχάνισης. Τέλος, μαζί με τη δημιουργία των επιχειρήσεων λαϊκής βάσης και των Αγροτοβιομηχανικών Συνεταιρισμών, η Κυβέρνηση προσβλέπει στην ύπαρξη μιας επιχειρηματικής τάξης που έχει συλλάβει τα μηνύματα των καιρών.

10.9.1984: Εκσυγχρονισμός, συμμετοχή και αποκέντρωση αποτελούν το τρίπτυχο της αναπτυξιακής πολιτικής. Κατοχυρώνεται με νόμο η "Κοινωνικοποίηση" του δημόσιου τομέα και δημιουργούνται τα Νομαρχιακά Συμβούλια. Ιδιαίτερη έμφαση δίνεται στο πρόβλημα της ανεργίας και της καταπολέμησής της. Ο δημόσιος τομέας καλείται να συμβάλει στην εξυγίανση και ανάπτυξη της παραγωγής ενώ συγχρόνως προκύπτει ανάγκη κοινωνικοποίησης των ΔΕΚΟ. Η εξυγίανση των προβληματικών επιχειρήσεων και η εφαρμογή κλαδικά εξειδικευμένης βιομηχανικής πολιτικής αποτελούν στόχους της πολιτικής του 1985.

31.8.1985: Το 1985 γίνεται για πρώτη φορά έμμεση αλλά σαφής αναφορά στα μέτρα που θα ακολουθήσουν για να επιτευχθεί αύξηση της ανταγωνιστικότητας και σταθεροποίηση. Γίνεται περιγραφή των προβλημάτων της ελληνικής οικονομίας: Προβληματικές βιομηχανίες, προβληματικοί κλάδοι, έλλειμμα στο ισοζύγιο τρεχουσών συναλλαγών, υστέρηση στους παραδοσιακούς άδηλους πόρους. Η πρώτη τετραετία πέτυχε διαρθρωτικές και θεσμικές αλλαγές, όπως λαϊκή συμμετοχή και αποκέντρωση με παράλληλα δικαιότερη κατανομή του εισοδήματος. Οι προτεραιότητες που τίθενται κατά τη δεύτερη τετραετία είναι:

- Μέτρα για ταχύτερη μείωση του πληθωρισμού.
- Μείωση του ελλείμματος του ισοζυγίου τρεχουσών συναλλαγών και ενίσχυση των αυτόνομων εισροών ιδιωτικών κεφαλαίων.
- Μείωση των ελλειμμάτων του δημόσιου τομέα.
- Μέτρα για τις προβληματικές επιχειρήσεις.

Βασική σκέψη στον προβληματισμό είναι: "Δεν μπορούμε να καταναλώνουμε περισσότερα από όσα παράγουμε".

6.9.1986: Απολογισμός του σταθεροποιητικού προγράμματος που άρχισε στις 11.10.1985. Επιτακτική ανάγκη για σταθεροποίηση, σύντομη αποκλιμάκωση του πληθωρισμού και ουσιαστική μείωση του ελλείμματος του ισοζυγίου τρεχουσών συναλλαγών. Μείωση των ελλειμμάτων του δημόσιου τομέα κατά 4 ποσοστιαίες μονάδες στο Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν. Έκκληση στον ιδιωτικό τομέα για βοήθεια στην επιτυχία του σταθεροποιητικού προγράμματος μέσα από την περιορισμένη

χρηματοδότηση. Παρά τα κίνητρα, η ανταπόκριση του ιδιωτικού τομέα στην ανάληψη επενδυτικών πρωτοβουλιών είναι ασθενής. Εξαγγελία μεγάλων έργων: Έκτροπή του Αχελώου, μετρό της Αθήνας, σύνδεση Ρίου - Αντιρρίου, αυτοκινητόδρομος Πάτρας-Αθήνας-Θεσσαλονίκης - Ειδομένης και τα Γκαράζ των μεγάλων πόλεων.